

Hjalmar och Hulda

1. På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad
om fornstora bragder en gång
Och liljornas stjälkar och rosornas blad
sig bugade djupt vid hans sång
Och fåglarna sutto så tysta på träden
och gyllene axen på gungande säden,
de nickade bifall och vårvindens fläkt
milt smekte hans panna, hans krigiska dräkt

2. Och hela naturen föryngrad och skön
och mild i dess festliga skrud,
med nyflätad blomkrans och vårmantel grön
nu log som en längtande brud
Och glädjens och ärans och kärlekens minne,
de höllo sitt färgglas för ynglingens sinne
Och hoppet med vingar av guldfletad glans
ljvjt bjöd honom ryktets ovanskliga krans

3. Då nalkades Hulda och drömmen försvann
för ynglingens tjusande syn
Han såg endast henne, såg rodna'n som brann
likt purpur på snövita hyn
Han kysste en tår från dess strålande öga,
han tänkte på världen och sorgerna föga
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas famn
och glömde bort ära och rykte och namn

4. Du älskar mig Hulda och jorden mig bär
bland rosor på daggpärlors stig
Du älskar mig, Hulda, och sällheten är
ej mera en främling för mig
Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta,
de finna ej vägarna mer till mitt hjärta
Ty nu är naturen, o flicka! med dig,
en paradisträdgård, ett Eden för mig

5. Men sviker du mig, se, då slocknar min sol,
då brister av ångest mitt bröst
Då finnes på jorden från pol och till pol
ej någon som skänker mig tröst
Så svär mig nu, Hulda, vid himlen som hör dig
att aldrig mig glömma, vart ödet än för mig,
att vara mig trogen i liv och i död,
att älska din Hjalmar i lust och nöd

6. Min Hjalmar, sad' Hulda, med ljuv melodi,
och tillslöt hans mun med en kyss,
hur ofta jag sagt dig, jag trogen skall bli,
detsamma jag svor dig ju nyss
Så svär jag ännu vid den himmel som hör mig
att aldrig dig glömma vart ödet än för dig
Att blott för min Hjalmar jag klär mig som brud
och sviker jag eden så straffe mig Gud

7. Och sjunken var solen och fullmånen log
så milt mot vårt älskande par
Kring kullen sin dimslöja aftonen drog,
men ändå så sutto de kvar
Dock måste till olika hyddor de vandra,
men svuro än högt att bli trogna varandra
Och Hulda hon lovade möta sin vän
vid nästa dags skymning vid kullen igen

8. Så levde den lycklige Hjalmar en tid
och sommaren flydde sin kos
Med sommaren flydde den gyllene frid
likt dagens förvissnade ros
Ty nu utbrast krigets förödande låga,
från sörjande mön måste Hjalmar nu tåga
i härnad och Hulda med kärlekens glöd,
hon svor honom trohet i liv och i död

9. Ett år var han borta och fridens oliv
nu växte i riket på nytt
Slut var nu det grymma det blodiga kiv
och sorgen i glädje förbytt
Med ax och med frukter sågs jorden sig smycka,
då skyndade Hjalmar sig hem för att trycka
sin längtande brud till sitt trofasta bröst,
att byta dess saknad i sällhet och tröst

10. Helt nära hans hem kom den åldrige Sven,
en granne, och tryckte hans hand!
Välkommen behjärtade yngling igen
från striden i främmande land
Tack, Sven, sade Hjalmar, men hur mår min flicka?
Jag ilar till henne och snart skall hon blicka
med himmelskt förtjusande ögon på mig
Du hindrar mig Sven, jag begriper ej dig

11. Men Sven tog i betslet och ryckte hans häst
tillbaka den ystra ett steg
Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst
Här stannade Hjalmar och teg
Bemanna dig yngling med mod för att höra
en tidning, som hela din glädje skall störa
Vet du att skön Hulda, förskräckliga bud,
i dag är den stolte Sebastians brud

12. O, himmel! O, avgrund, röt Hjalmar och slog
förtvivlad stålhandskarna hop
Men endast du väntar, jag träffar dig nog
Och döv för den åldriges rop
i sporrsträck han red till den trolösas hydda,
där fönstren voro med blomkransar prydda
och taket gav genljud av gästernas sång,
av harpors och bågares klang på en gång

13. Här inträdde Hjalmar i krigarens skrud
och harporna tystna' med hast
Förgrymmad han går till den trolösa brud
och griper i brudkransen fast
Han sliter den vildt ur de mörkbruna håren
Så blek såsom låge hon redan på båren
satt Hulda med dödsskräck i bävande barm
för dårade älskarens hämnande arm

14. Men brudgummen höjde mot Hjalmar sitt svärd,
men Hjalmar han svängde ock sitt
Då ropte han: Usling att dö är du värd,
mitt svärd biter bättre än ditt
Som lejon de kämpade emot varandra,
en stred för livet, av hämnd stred den andra
Som eld lyste ögonens gnistrande par,
men segern än oviss, än oavgjord var

15. Så stötte ung Hjalmar sin klinga med makt
i hatade motståndar'ns bröst
Men denne honom re'n dödssåret bragt
och blek och med rosslande röst
sjönk ynglingen ned vid förräderskans sida,
som icke upphörde att gråta och kvida
Då hon på den döende älsklingen såg,
så skön som en avhuggen järnek har låg

16. O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag svek,
hon ropte och händerna vred
Att svära är lätt men det är ingen lek
att bryta så trolöst sin ed
Och samvetskval lägrade sig kring dess hjärta
och inom tre dagar hon dog utav smärta
Vid sidan av Hjalmar hon jordades då,
ett brudpar i graven de blevo ändå

17. Var gång säger sagan, när midnatten har
sin stjärnströdda florslöja sträckt
kring jorden och skylt den med vingarnas par,
går Hulda med silvervit dräkt
kring kullen där ofta med Hjalmar hon suttit,
just där hon gjort eden hon trolöst har brutit,
och suckar och klagar så ängslig och blek:
O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag svek

/Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 1/